

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: N.V.V., nar. , státní příslušnost V., bytem S, L3 zastoupeného JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 2074/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR - odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-275/VL-18-HA08-2009, E.č. V058765,**

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-275/VL-18-HA08-2009, E.č. V058765, s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 20. 4. 2009 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem V. socialistické republiky, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil v roce 1997 z důvodu, že jeho bývalá manželka a syn pobývali v České republice a on chtěl žít s nimi. Před odjezdem z vlasti vše prodal a v případě návratu do V. by se stal bezdomovcem. Do roku 2002 měl v České republice povolen dlouhodobý pobyt, ale pak již neměl dostatek finančních prostředků na jeho prodloužení. Od roku 2002 žil v České republice nelegálně a od poloviny roku 2008 dostával výjezdní příkazy. Bylo mu uděleno správní vyhoštění, které však bylo soudně zrušeno kvůli jeho věku a skutečnosti, že zde má celou rodinu. Proto také nyní žádá o humanitární azyl. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, uvedl, že občas trpí revmatismem. Ve vlastnoručně psaném prohlášení shora uvedené zopakoval.

Dne 19. 5. 2009 byl s žalobcem veden pohovor. Při pohovoru žalobce zopakoval skutečnosti tvrzené již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Upřesnil, že na území České republiky od roku 1997 podnikal na základě živnostenského oprávnění a pobyt si prodlužoval. V roce 2002 zemřel otec jeho bývalé manželky, ona odvezla všechny peníze do V. na jeho pohřeb a on si proto nemohl zařídit prodloužení svého pobytu zde. Navíc v té době ještě finančně podporovali dceru léčící se v SRN. Zopakoval, že žádá o udělení mezinárodní ochrany, aby mohl zůstat s ženou, synem a vnoučaty, kteří žijí v České republice, žena má v České republice trvalý pobyt od roku 1992, syn od roku 1997. Uvedl, že s manželkou sdílí společnou domácnost a vypomáhá jí s jejím podnikáním.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 10. 7. 2013. Žalobce potvrdil, že jeho důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se nijak nezměnily. Uvedl, že o azyl z humanitárních důvodů žádá proto, že zde má rodinu, se kterou chce zůstat. Zdůraznil, že v České republice žije již třetí generace rodinných příslušníků. Žalobce dále vysvětlil, že v roce 1986 se s manželkou rozvedli, jeho bývalá žena uzavřela manželství s Čechem. Po smrti českého manžela se bývalí manželé dali opět dohromady, společně žijí od jeho příjezdu do České republiky, tj. od roku 1997. Jeho bývalá manželka v České republice stále podniká, v současné době provozuje obchod s potravinami v Liberci. On sám prodává textilní zboží a podniká v T., kde si zakoupil za 100 000 Kč dřevěný stánek, v němž i bydlí. Oficiálně je hlášen na adrese L., ulice , kde bydlí jeho bývalá manželka, on ji navštěvuje dvakrát týdně. Žalobce zdůraznil, že je vysokého věku, a pokud se vrátí do V., nezíská práci. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdrav, občas jej bolí zuby.

Dne 10. 7. 2013 byla vyslechnuta bývalá manželka žalobce, paní Š.N., nar. , státní příslušnice V. Uvedla, že žalobce byl jejím manželem od roku 1971 do roku 1981, kdy bylo manželství rozvedeno. V roce 1992 se pak provdala za pana Š., občana České republiky, který v roce 1996 zemřel. Po smrti pana Š. znovu uzavřela manželství s žalobcem, asi v roce 2001 nebo 2002. Sňatek uzavřeli na tržnici S., nikoli na velvyslanectví V. v České republice, oficiálně tedy manželé nejsou a žijí spolu jako druh a družka. Sdělila, že od roku 1992 má v České republice udělen trvalý pobyt, který získala na základě sloučení rodiny s občanem České republiky. Dále konstatovala, že po příjezdu žalobce do České republiky v roce 1997 žili po celou dobu společně, nyní několik měsíců žijí odděleně, a to z důvodu jejich odděleného podnikání, ona žije a podniká v L., její manžel v T.. Jednou týdně dojíždí manžel do místa jejich bydliště v L., ulice , aby jí vypomohl s drobnými pracemi. Konstatovala, že manžel požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, aby si tímto způsobem zajistil legální pobyt na území České republiky, neboť o něj z finančních důvodů přišel. Ke zdravotnímu stavu svého partnera uvedla, že je zdrav, občas jej bolí zuby a má alergii na pyl. Závěrem projevila přání zůstat se svým druhem, protože jsou oba vysokého věku a na území České republiky žije také jejich syn s rodinou, se kterým udržují kontakt.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádný důvod, pro který lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu, je legalizace pobytu na území České republiky, kde chce zůstat se svou rodinou. Žalovaný zdůraznil, že správní řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce zahájil až dne 20. 4. 2009,

tedy po několikaletém nelegálním pobytu na území České republiky. K udělení azylu dle § 12 písm. a), § 12 písm. b) a § 13 zákona o azylu žalovaný neshledal důvod. Žalovaný dále vysvětlil, proč žalobci neudělil azyl ani podle § 14 tohoto zákona. Konstatoval, že se zabýval rodinou, sociální i ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku i zdravotnímu stavu. Zjistil, že žalobce je ve svých 69 letech stále aktivně pracující, podniká v T., kde si ke svému podnikání zakoupil dřevěný stánek, v němž i většinu dní v měsíci bydlí. Jeho družka samostatně podniká v L.. Žalobce v průběhu řízení neuvedl, že by byl v běžném životě závislý na jiných osobách, naopak, on i jeho družka vypověděli, že pracují zcela samostatně a žalobce svou družku navštěvuje jen občas v místě jejich bydliště v L., kde jí vypomáhá s drobnými domácími pracemi, nebo v její firmě. Oba shodně potvrdili, že zdravotní stav žalobce je dobrý, občas trpí bolestmi zubů, má alergie na pyl a někdy potíže s revmatismem. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce je zcela samostatný a aktivní člověk, který je schopen si vlastními silami zabezpečit veškeré životní potřeby. Co se týče rodinné vazby, ať už na žalobcovu družku, či syna a jeho rodinu, žalovaný uvedl, že tuto vazbu má žalobce možnost efektivněji řešit cestou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákona o pobytu cizinců“). Žalovaný dále posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Vycházel přitom z výpovědi žalobce, zohlednil výpověď jeho družky a další informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve V.. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že se obává návratu do vlasti z důvodu, že by tam nezískal zaměstnání. Ze zpráv, které žalovaný shromáždil, je však zřejmé, že potíže nezaměstnaných se státní vietnamské orgány snaží řešit a nejde tu tedy o cílenou politiku zaměřenou proti možnosti získat práci, současné potíže na vietnamském pracovním trhu vyplývají z obecného nedostatku pracovních příležitostí. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, neboť žalobce je otcem dospělého syna, který má již vlastní rodinu. Žalovaný proto vyslovil, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Zdůraznil, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, na jejichž základě mu lze udělit mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovanému vytýká, že nebere v úvahu, že od roku 1997 žije se svou bývalou manželkou, paní Š.N.. Tento svazek lze považovat za manželský dle asijské tradice, i když se oficiálně po rozvodu znovu již nevzali. Žalobce zdůraznil, že před odjezdem do České republiky v roce 1997 prodal ve V. veškerý majetek, nemá tam ani žádné příbuzné. Ve V. neexistuje sociální systém, který by pomáhal lidem v důchodovém věku a starším lidem. Jen ti, kdo před odchodem do důchodu pracovali ve státní správě nebo ve státních podnicích, dostávají důchod. Ostatní se musí spoléhat na sebe nebo příbuzné, zejména na své děti. V případě návratu do Vietnamu by žalobce od V. státu nedostal žádnou podporu a ve svém věku 69 let by těžko našel práci. Žalobce by se tak ocitl bez bydlení, bez příbuzných i bez pomoci domovského státu. Žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice také z důvodu humanitárního, neboť je od roku 2002 odkázán na to, co dostává od své bývalé manželky paní Š.N., které pomáhá. Skutečnost uvedená v napadeném rozhodnutí, že je ve svých 69 letech stále aktivně pracující osobou, podniká v Tanvaldu, kde si ke svému podnikání zakoupil dřevěný stánek, pravdivá není. Žalobce je ve skutečnosti zcela závislý na své družce, paní Š.N., které patří i stánek v T.. Žalobce proto žádá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Zopakoval, že dospěl k závěru, že hlavním a jediným důvodem žalobcovy žádosti je legalizace pobytu na území České republiky. V takovém případě se však žalobce bude muset podrobit režimu zákona o pobytu cizinců, jehož institutu měl možnost využít a dříve také úspěšně využíval. Tyto skutečnosti dle názoru žalovaného jasně podporují jeho závěr, že žádost žalobce je účelová a žalobcem uvedené skutečnosti nejsou azylově relevantními, jsou pouze zástupným důvodem pro legalizaci pobytu žalobce na území České republiky. Žalovaný dodal, že případná rodinná vazba k občanovi s trvalým pobytem na území České republiky není azylově relevantním důvodem, přičemž právo na soukromí a rodinný život, tak jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. K námitce neudělení humanitárního azylu z důvodu společného soužití žalobce s bývalou manželkou žalovaný uvedl, že takové rozhodnutí je plně v jeho pravomoci. Azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, není na něj právní nárok a jeho udělení je pouze na správním uvážení žalovaného.

Žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě namítá, že u něj existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle ustanovení § 13 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání

trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Při posuzování žaloby vycházel soud z následujících skutečností: Žalobce přicestoval do České republiky v roce 1997, podnikal zde na základě živnostenského oprávnění a pobyt si prodlužoval. Od roku 2002 žije v České republice nelegálně, neboť si z ekonomických důvodů nepožádal o prodloužení pobytu. Žalobce je hlášen na adresu, kde bydlí jeho bývalá manželka, se kterou žije. V současné době ji však pouze navštěvuje jednou až dvakrát týdně, neboť každý z nich podniká v jiném městě. Jeho bývalá manželka provozuje obchod s potravinami v Liberci, on sám prodává textilní zboží a podniká v T. Jeho bývalá žena i dospělý syn, který má již také děti, mají v České republice trvalý pobyt. Zdravotní stav žalobce je dobrý, občas trpí bolestmi zubů, má alergii na pyl a někdy potíže s revmatismem. Žalobci bylo rozhodnutím příslušného útvaru policie ze dne 16. 12. 2006, č. j. SCPP-135-9/UL-OPK-LB-SV-15-2006, které nabylo právní moci dne 22. 12. 2006, uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let se stanovenou dobou k vycestování z území České republiky do 14. 1. 2007. Trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 23. 4. 2008, č. j. 4T 71/2008-32, byl žalobci uložen trest vyhoštění v délce 2 roky, protože pobýval na území České republiky bez právního důvodu. Od výkonu tohoto trestu bylo usnesením téhož soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 4T 71/2008-49 upuštěno.

Z výše uvedených skutečností je na první pohled zřejmé, že žalobci nesvědčí důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 ani § 14b zákona o azylu, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, a není ani rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany.

Pokud jde o neudělení azylu z humanitárních důvodů, soud nejprve konstatuje, že cílem zákonné úpravy humanitárního azylu bylo poskytnout správnímu orgánu oprávnění zareagovat na výjimečné případy, které nejsou řešitelné použitím ustanovení o udělení azylu dle § 12 či § 13 zákona o azylu. Zákonný pojem „důvody zvláštního zřetele hodné“ představuje typický neurčitý právní pojem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 *„na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“* Míra správního uvážení správního orgánu je za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem omezen. Výše uvedené

však neznamená, že by přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu, neboť zákaz libovůle vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 51).

V projednávaném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně vysvětlil, proč žalobcem tvrzené skutečnosti nepovažoval za natolik závažné, aby se daly označit za zvláštního zřetele hodný důvod udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, Závěr žalovaného, že žalobce je i ve věku 69 let zcela samostatný a aktivní člověk, který je schopen si vlastními silami zabezpečit veškeré životní potřeby odpovídá tomu, co žalovaný zjistil z doplňujícího pohovoru, který byl s žalobcem veden dne 10. 7. 2013, a z výsledku jeho bývalé ženy, který proběhl rovněž dne 10. 7. 2013. Oba shodně potvrdili, že žalobce podniká v T., kde si ke svému podnikání zakoupil dřevěný stánek, v němž i většinu dní v měsíci bydlí. Jeho družka samostatně podniká v Liberci. Žalobce ji navštěvuje jen občas v místě jejich bydliště v Liberci, kde jí vypomáhá s drobnými domácími pracemi nebo s jejím podnikáním. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že je již od roku 2002 na svou družku zcela odkázán, musí soud konstatovat, že toto tvrzení nekoresponduje s tím, co žalobce a jeho družka uvedli v řízení před správním orgánem a žalovanému nelze vytýkat, pokud z těchto shodných tvrzení vycházel. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že žalovaný nehodnotil jeho rodinné vazby na území České republiky. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si je rodinných vazeb žalobce na bývalou ženu (družku) i syna vědom, dospěl však k závěru, že tyto vazby má žalobce možností efektivněji řešit cestou zákona o pobytu cizinců. Soud proto konstatuje, že žalovaný zjistil osobní situaci žalobce dostatečně, jeho argumentace odpovídá logickým pravidlům a správní uvážení tak nevybočilo z hledisek stanovených zákonem.

Pokud jde o posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce i jeho bývalé manželky a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 103424-13/2008-LPTP, ze dne 21. 4. 2008, k č. j. MV-31648-1/OAM-2008, Výroční zprávu Human Rights Watch 2013, ze dne 8. 3. 2013, Zpráva mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2. 4. 2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, Vietnam“). Z citovaného ustanovení § 14a zákona o azylu vyplývá, že výčet důvodů pro udělení doplňkové ochrany je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze doplňkovou ochranu udělit. Ze správního spisu nevyplývalo, že by stěžovateli hrozilo v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy, jež je předpokladem udělení doplňkové ochrany. Žalobce nebezpečí vážné újmy spatřoval v tom, že by se po návratu do V. ocitl zcela bez prostředků, neboť by ve svém věku těžko sháněl práci. Žalovaný v této souvislosti odkázal na Zprávu mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2. 4. 2013 a konstatoval, že potíže nezaměstnaných se vietnamské státní orgány snaží řešit, a nejde tudíž o cílenou politiku státních orgánů zaměřenou proti možnosti práci získat. Zdůraznil, že současné potíže na vietnamském pracovním trhu vyplývají z obecného nedostatku pracovních příležitostí. Se závěrem žalovaného, že pokud by žalobce v případě návratu do vlasti nemohl získat zaměstnání, nelze to přičítat azylově relevantním důvodům, zdejší soud souhlasí. Obavy žalobce, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v ustanovení § 14a odst. 2 písm. b)

zákona o azylu. Výklad pojmu „vážná újma“ musí v těchto případech vycházet z rozsahu zákazu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak je zakotven v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009-89).

Skutečnost, že žalobce má v České republice družku (bývalou manželku) a syna s rodinou by teoreticky mohla být důvodem kudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování rodinného a soukromého života) v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“ Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Nejvyšší správní soud se také opakovaně vyjádřil v tom smyslu, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva naopak vyplývá, že podmínky pro spuštění extraterritoriálního účinku uvedeného jsou velmi přísné (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). V projednávaném případě soud neshledal, že by již nutnost pouhého vycestování žalobce do země původu znamenala nepřiměřený zásah do jeho rodinného či soukromého života. Soud nezpochybňuje vazby žalobce na jeho bývalou manželku a syna, jedná se však o zcela samostatné, dospělé osoby. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce i jeho bývalé manželky, je jejich společný život v současné době omezen na jeden až dva dny v týdnu, žalobcův syn pak má již vlastní rodinu. V této souvislosti považuje zdejší soud za vhodné zdůraznit, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, kterým není možno nahrazovat jiné způsoby legalizace pobytu na území. Důvody doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu jsou subsidiární vůči pobytovým oprávněním podle zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu nevyplývá, že by u žalobce byly dány objektivní skutečnosti, které mu brání v udělení povolení k pobytu. Je sice zřejmé, že žalobce ignoroval rozhodnutí o správním a posléze i soudním vyhoštění, od jeho výkonu však bylo upuštěno. Při rozhodování dle zákona o pobytu cizinců je třeba vždy zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. března 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně